

Confessar és prioritat pastoral

Papa Francesc, discurs en el curs sobre el fur intern de la Penitenciaría Apostòlica, Roma, 17/3/2017

La Penitenciaría, tribunal de la Misericòrdia – Com s'esdevé un bon confessor? - Sent amic de Jesús, Bon Pastor – Un ministeri de la confessió farcit de pregària – El confessor és un home de l'Esperit, home del discerniment – El confessionari, lloc d'evangelització, de formació – Confessar és prioritat pastoral.

Estimats germans,

estic content d'aquesta trobada, primera audiència amb vosaltres després del Jubileu de la Misericòrdia, amb ocasió del Curs anual sobre el Fur Intern. Una salutació cordial al Cardenal Penitencier Major, li agraeixo les seves amables expressions. Saludo el Regent, els Prelats, els Oficials i el Personal de la Penitenciaría, el Col·legi dels penitenciers ordinaris i extraordinaris de les Basíliques Papals de l'Urbs, i tots vosaltres participants en aquest curs.

Us confesso de veritat que aquest de la Penitenciaría és el tipus de Tribunal que m'agrada de veritat! Perquè és un «tribunal de la misericòrdia», al qual ens dirigim per obtenir la indispensable medicina per a la nostra ànima que és la Misericòrdia divina!

El vostre curs sobre el fur intern, que contribueix a la *formació de bons confessors*, és molt útil i fins i tot diria necessari en els nostres dies. Cert que un no es torna un bon confessor gràcies a un curs: la del confessionari és una «llarga escola» que dura tota la vida. Però, qui és un «bon confessor»? Com s'esdevé un bon confessor?

Voldria indicar-vos tres aspectes:

1. El «bon confessor» és, abans que res, un vertader *amic de Jesús Bon Pastor*. Sense aquesta amistat, serà ben difícil madurar aquella paternitat que cal en el ministeri de la Reconciliació. Ésser amic de Jesús significa primer de tot conrear la pregària. Sigui una pregària personal amb el Senyor, demanant incessantment el do de la caritat pastoral; sigui una pregària específica per l'exercici de la tasca dels confessors i per als fidels, germans i germanes que s'apropen a nosaltres cercant la misericòrdia de Déu.

Un ministeri de la Reconciliació «farcit de pregària» serà un reflex creïble de la misericòrdia de Déu i evitarà les asprors i incomprendions que potser es podrien generar en la trobada sacramental. Un confessor que prega sap que ell mateix és el primer pecador i el primer perdonat. No es pot perdonar en el Sagrament sense la consciència d'haver estat perdonat primer. I per tant, la pregària és la primera garantia per evitar qualsevol capteniment de duresa, que judica inútilment el pecador en comptes del pecat.

A la pregària cal implorar el do d'un cor ferit, capaç de comprendre les ferides dels altres i de guarir-les amb l'oli de la misericòrdia, aquell que el bon samarità vessà sobre les nafres d'aquell malaurat de qui ningú no havia tingut pietat (cfr Lc 10,34).

A la pregària hem de demanar el do preciós de la humilitat, perquè sigui palès sempre que el perdó és do gratuït i sobrenatural de Déu, del qual nosaltres som simples, tot i que necessaris, administradors, per voluntat de Jesús; i de ben segur que Ell es complaurà si en fem un bon ús de la seva misericòrdia.

Després, a la pregària invoquem sempre l'Esperit Sant, que és Esperit de discerniment i de compassió. L'Esperit ens permet identificar-nos amb els patiments de les germanes i germans que s'apropen al confessionari i acompanyar-los amb un madur i prudent discerniment i amb veritable compassió dels seus sofriments causats per la pobresa del pecat.

2. El bon confessor és, en segon lloc, un *home de l'Esperit*, un home del *discerniment*. Quants mals vénen a l'Església per manca de discerniment! Quants mals a les ànimes per actuar sense tenir en compte l'escolta humil de l'Esperit Sant i de la voluntat de Déu. El

confessor no fa la pròpia voluntat ni ensenya la seva doctrina. Està cridat a fer sempre i només la voluntat de Déu, en comunió plena amb l'Església, de la qual és ministre, és a dir servent.

El discerniment permet distingir sempre, per no confondre, i per no fer mai «de tota herba un manat». El discerniment educa la mirada i el cor, permet aquella delicadesa d'ànim que cal tant davant del qui obre el sagrari de la pròpia consciència per rebre'n llum, pau i misericòrdia.

El discerniment és necessari també perquè, qui s'apropa al confessor, pot venir de les més diverses situacions; podria tenir fins i tot trastorns espirituals, la natura dels quals s'ha de discernir curosament, prenent compte de totes les circumstàncies existencials, eclesials, naturals i sobrenaturals. Quan el confessor s'adonés de veritables i propis trastorns espirituals – que poden ser en gran part psíquics, i això s'ha de verificar amb una sana col·laboració amb les ciències humanes –, no ha de dubtar a dir-ho als qui a la diòcesi són els encarregats d'aquest delicat i necessari ministeri; dels exorcistes. Però aquests han de ser elegits amb molta cura i prudència.

3. I, en acabat, el confessor és també un veritable i adient *lloc d'evangelització*. És més, l'evangelització més autèntica és la trobada amb el Déu de la misericòrdia, amb el Déu que és Misericòrdia. Trobar la misericòrdia significa trobar el veritable rostre de Déu, tal com el Senyor ens l'ha revelat.

Així, el confessor és lloc d'evangelització i per tant de formació. En el breu diàleg amb el penitent, el confessor està cridat a discernir allò que és més útil i, fins i tot, allò que cal al camí espiritual d'aquell germà o germana; potser caldrà tornar a anunciar les més elementals veritats de fe, el nucli incandescent, el *kerigma*, sense el qual la mateixa experiència de l'amor de Déu restaria com muda; potser es tractarà d'indicar els fonaments de la vida moral, sempre en relació amb la veritat, el bé i la voluntat del Senyor. És una obra d'un discerniment preparat i intel·ligent, que pot fer molt de bé als fidels.

En efecte, el confessor està cridat cada dia a dirigir-se a «les perifèries del mal i del pecat» - és aquesta una lletja perifèria! - i la seva obra representa una autèntica prioritat pastoral. Confessar és prioritat pastoral. Si us plau, que no hi hagi aquells cartells: «Es confessa només dilluns i dimecres de tal hora a tal altra». Es confessa cada vegada que t'ho demanen. I tu estàs al confessor pregant, estàs amb confessor obert, que és el cor obert de Déu.

Estimats germans, us beneixo i us desitjo que sigueu bons confessors: immergits en la relació amb Crist, aptes per discernir en l'Esperit Sant i llestos per aprofitar l'ocasió d'evangelitzar.

Pregueu sempre pels germans i germanes que s'apropen al Sagrament del perdó. I, si us plau, pregueu també per mi.

I no voldria acabar sense una cosa que m'ha vingut al cap quan el Cardenal Prefecte ha parlat. Ell ha parlat de les claus i de la Mare de Déu, i m'ha agradat, i diré una cosa... dues coses. Em va fer molt de bé quan de jove, vaig llegir el llibre de Sant Alfons Maria de Liguori sobre la Mare de Déu: *Les glòries de Maria*. Sempre, al final de cada capítol hi havia un miracle de la Madona, amb el qual ella entrava en la vida i arranjava les coses. I la segona cosa. Hi ha una llegenda sobre la Mare de Déu, una tradició que m'han dit que hi ha al sud d'Itàlia: la Madona de les mandarines. És una terra on hi ha moltes mandarines, veritat? I diuen que és la patrona dels lladres [riu, riallades]. Diuen que els lladres van a pregar allà. I la llegenda – així ho expliquen – és que els lladres que preguen a la Madona de les mandarines, quan moren, són a la fila davant de Pere que té les claus; obre i en deixa passar un, i torna a obrir i en deixa passar un altre; i la Madona, quan en veu un d'aquests, li fa senyal d'amagar-se; i després, quan ja han passat tots, Pere tanca i es fa de nit, i la

Madona des de la finestra el crida i el fa entrar per la finestra. És un corrandà popular, però és molt bonic: perdonar amb la Mamma al costat; perdonar amb la Mare. Perquè aquesta dona, aquest home que ve al confessionari, té una Mare al Cel que li obrirà la porta i l'ajudarà en el moment d'entrar. Sempre la Mare de Déu, perquè ens ajuda també a nosaltres en l'exercici de la misericòrdia. Agraïxo al Cardenal per aquests dos signes: les claus i la Madona. Moltes gràcies.

Us convido – és l'hora – a pregar l'Àngelus plegats: *Angelus Domini...*

[Benedicció]

No diu pas que els lladres van al Cel! No he dit això [riu, riuen]